

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות טו.

עין משפט גד מצוה

נבא א מיי פ"ח מהל'
מקואות הלכה א
סגנון עשין רמח עוש"ע י"ד
ס"ד רב ספקי מ וספקי נב:

תוספות ישנים

ת"ש ר' טרפון אומר
מחזני ממי מבל לרב הבת
לדי ואשאה אלמנה עשו
צ"ש כדברייה. ומשני
ואשאה לאחרים כב"ה.
והא מחזני קאלמ ופ"ה
ואין זה מרוב גשומות כב"ה
דפשיטא דהלכה כב"ה בכל
מקום. ולא נהירא דמאי
פריך הלא אשמעינן חז"ל
הרבות דלא כצ"ש שרי ר'
טרפון ממלמד צ"ש הוה.
א"ל נראה דרבינן אפסא
ל"ש מחזני ממי מבל לרב
הבת לדי ואשאה אלמנה
לא עשו וכו' ומשני אימא
ואשאה כצ"ש [ופריך].
והא מחזני קאלמ ואין זה
מרוב גשומות כמו רבי
ומשני לאפוקי מדר' יומן
וכו' ונהג בו גבי עשורין
וא"ת והא דרבינן [קדושין]
א"ל הנהיגה בנעשות
משפחותיו מוקלסות מר'
והמערער הוא טבל והכל
נמי איכא טבל בגוהין. ו"ל
דמפריש על מנאי ואומר
אם זה מעשר בני עמי הוא
לנשים ואם זה מעשר בני
עמי הן מוחללין על מעוֹת
ואשאה ובהמת יבולס
לירושלים ויקנה מהן זכרי
סעודה וכן יעשה משני
השורין (א):

דשכן היא עלמה מתחללת ו"ל דלר' יהושע אינטרין היא תועבה ואין
צנייה תועבין דלא תימא צנייה תועבין משום דכתיב זה טומאה כעירות
ואפי' לרבנן דרבי יומי זון כיפר דמוקמי לה (לעיל ד' א): אסוטה
הא אמרן דאין מקרא יואל מידי פשוטו ואפילו למ"ד קין דליתעבד
איתעבד מ"מ אינטרין היא תועבה

דלא תימא אמחזיר גרושתו ממי קאי
ועוד דאינטרין ליה היא למעוטי דלא
מדרוש מלשון תועבה שנייה תועבין
וקלת קשה דקאמרי' לקמן דצנו מר'
יהושע בני גרות דצ"ה לנ"ש מהו
למאי נפקא מינה למיפשט ולד מחזיר
גרושתו והיכי איכא למיפשט מינה
דלמא ולד מחזיר גרושתו י"ל לפסול
מטעם טומאה דמציב צנו או משום
תועבה ואי נמי בני יצמה לשוק
פסוליס י"ל להכשיר בני מחזיר גרושתו
דהיא תועבה ואין צנייה תועבין איכא
למימר דלמא למידק דיצמנה לשוק
צנייה תועבין ו"ל דלוינה לא מסקי
אדעתייהו הנך דרשות ולא צנו אלא
אי אמרינן ק"ו גבי יצמה לשוק
או לא: ונהג בו שני עשורין.
צירושלמי מפרש דהפריש מעשר
שני ופדאו וחלק המעשר לעניים
והמעות אכל צירושלים:

גמריה איתתפך ליה. הוה מני
למימר וליטעמין היכי
עבד כחומרי דמנר וכחומרי דמנר
והכמיב (קהל 3) הנכיל צנשן הולך
דהכי פריך עלה צפ"ק דעירובין.
(דף י"ד):

וסיבך על גבי משה ש"מ עשו.
מכאן משמע דמ"ד לא
עשו אפי' היכא דצ"ש לחומרין הוי
עושה כצ"ה לקולא:

עירוב מקואות בשפופרת הנוד
כו'. וא"ת והא תנן במס' עירובין

ט"הרות (פ"ח ט"ו) ומיימי לה צריש
פ"צ דגיטין (דף טו. ושם) הללוק
והקטפרס ומסקה טופח אינן חיבור
לא לטומאה ולא לטהרה אבל טופח
להטפיח חיבור ואמר ר"ת הנקב
צנינן כשפופרת הנוד אבל צנינן
הצניס מוח הנקב סגי צנופת
להטפיח ואין נראה לר"י דתנן במס'
מקואות צפ' ששי (מ"ט) כותל שצין ב'
מקואות שנסדק לשמי מלטרך לערב
אין מלטרך עד שיהא צנופת אחד
כשפופרת הנוד רבי יהודה אומר
חילוף הדברים נפרצו זה לתוך זה על
רום קקליפת השום על רוחצו כשפופרת
הנוד משמע דלמעלה כשאין
דבר מפסיק צריך שיהא קף על

רומו קקליפת השום וצרוחצ שפופרת ולא סגי צנופת להטפיח וצנופה
זו לזו ומפסיק הכותל משמע דלרין מים כשפופרת ועוד דאם אין
צניס הצניס דרך הנקב אלא טופח להטפיח אין כאן נקב רוחצ
מים כשפופרת שאין הנקב מרובע אלא עגול דקאמרינן כשמי
אכצעות חורות למקומן אלא ודאי נקב מלא צנינן וכשצנינן למעלה
סגי צקליפת השום כרוחצ שפופרת ונראה לר"י דהיא דלנוק
וקטפרס לא לענין חיבור מקואות איירי אלא לענין השקה דאם
טופח אין חיבור ואין נקב להטפיח הוי חיבור והשתא הוי לטהרה
דומיא דלטומאה וזהו דמ"ד לענין השקה צנופת וצריש פרק שני דגיטין (דף טו. ושם) מסיק עלה דלמא לענין
מקואות ורבי יהודה היא מכלל דעד השתא לא הוי מוקי לה לענין מקואות מוקי לה דוקא כרי' יהודה אבל
לרבנן לא הוי חיבור צנופת להטפיח ולר' יהודה נמי טופח להטפיח לא הוי חיבור אלא משום גוד אחית כההיא דאם היו רגליו נוגעות
במים דאיירי זה רבי יהודה אבל היכא דלא שייך גוד אחית כמו צקרקע שזה לא הוי טופח להטפיח חיבור אלא צניי מים נפיס
קקליפת השום וכן משמע דנפרצו זה לתוך זה על רום קקליפת השום אפי' כרי' יהודה דהוכיח שם צרישא ומה שפסקה על זה בכל שאר
הדבור פשוטו פרק שני דגיטין ואין להאריך כאן:

שיהו חוללות. וינשאו לשוק בהכשר לדברי הכל: מה נעשה לזרות
הראשונות. שנתייצמו וצנייהם ממוזרים אם נגמור הלכה שלא יתייצמו:
לצרה עלמה. ואזרות דצ"ה שנישאו לשוק קאי והאי ומאי נעשה לזו
אצניס קאי דהיא אפי' לצ"ש כשרים לקהל אלא אצרה עלמה: רבי

טרפון. מתלמידי צ"ה מהי: ממי
סבל לרב הסב. מנאיה לדי:
ואשאה. אייבס אותה כדברי צ"ש:
ואשאה. לשוק כדברי צ"ה: והא
הצני קאמר. ואם כצ"ה מה חידוש
כ"ע הכי נהגו: לאפוקי מדר' יוחנן
זן גורי. דאמר תקנתא דחוללות:
מסתמידי צ"ש הוא. צתמיה והלא
מצינו בני של הלל הוא: אינוניס
היסה. ותנן או שנמאלו אינוניס
צרותיהן מותרות: ה"ג הכיר בה ולא

הכיר בה איכא צנייהו. ול"ג אלא
למ"ק דוקא דלא הכיר בה הוא דהוי
מקח טעות אבל הכיר בה לרמה
עשורין. מעשר שני כשה
שניה ומעשר בני כשה
שלישית. שיהיה שניה
נכנסת לשלישית (ר"ה שם)
שניה וזאה ושלישית נכנסת
הוא. שנה שניה לשמיטה
מעשר ראשון ושני,
והשלישית מעשר ראשון
ומעשר בני (שורבין שם).
אחד כדברי ב"ש.
דלמי בלמד צנעט ראש
השנה לאין וכבר נכנסת
שלישית (שם)
נמחשה שנה וכבר נכנסת
שלישית משמיטה (ר"ה שם)
ואחד כדברי ב"ה.
האומרים לא נמחשה שנה
עד משה עבר זו (שם)
דלמי עד משה עבר זו
לא הוי ראש השנה ועדיין
שניה היא (שורבין שם).
עירוב מקואות. מקוה
חסר צד מקוה שלם
והצניי צנינן הממדין
(הגיהא כא). כשפופרת
הנוד. אם יש צנחה
כשפופרת הנוד, קנה
שטמין צניי הנוד על עיר
(שם). כשמי אצבעות
חורות למקומן. שאדם
יכול לנגבל בתוך חללו צ'
אכצעות לכל דג היו עירוב
(שם).

הכיר בה איכא צנייהו. ול"ג אלא
למ"ק דוקא דלא הכיר בה הוא דהוי
מקח טעות אבל הכיר בה לרמה
עשורין. מעשר שני כשה
שניה ומעשר בני כשה
שלישית. שיהיה שניה
נכנסת לשלישית (ר"ה שם)
שניה וזאה ושלישית נכנסת
הוא. שנה שניה לשמיטה
מעשר ראשון ושני,
והשלישית מעשר ראשון
ומעשר בני (שורבין שם).
אחד כדברי ב"ש.
דלמי בלמד צנעט ראש
השנה לאין וכבר נכנסת
שלישית משמיטה (ר"ה שם)
ואחד כדברי ב"ה.
האומרים לא נמחשה שנה
עד משה עבר זו (שם)
דלמי עד משה עבר זו
לא הוי ראש השנה ועדיין
שניה היא (שורבין שם).
עירוב מקואות. מקוה
חסר צד מקוה שלם
והצניי צנינן הממדין
(הגיהא כא). כשפופרת
הנוד. אם יש צנחה
כשפופרת הנוד, קנה
שטמין צניי הנוד על עיר
(שם). כשמי אצבעות
חורות למקומן. שאדם
יכול לנגבל בתוך חללו צ'
אכצעות לכל דג היו עירוב
(שם).

לו אם הנקב. הרחיבו ופיחתו רוצה
מקואות. מקוה חסר צנעט מקוה שלם ומתערבים המים דרך חריץ
ונקב. ושיעור הנקב לצרף המקואות ולהכשיר החסר: כשפופרת הנוד.
קנה שנותנים צניי הנוד שיהא שיעור חלל החריץ כעוביה וחללה של
שפופרת דהיינו כשמי אכצעות: החוורות למקומן. מתהפכות בחלל
הנקב צריות. והיינו צנייה הלל צלל צנייה שמאי עד שפחת רוצה:
הרוחה

יש כאן מים טמאים ומשיקן צנהר ומחזרן ע"י נלוך וקטפרס ומסקה טופח אין חיבור ואין נקב להטפיח הוי חיבור והשתא הוי לטהרה
דומיא דלטומאה וזהו דמ"ד לענין השקה צנופת וצריש פרק שני דגיטין (דף טו. ושם) מסיק עלה דלמא לענין
מקואות ורבי יהודה היא מכלל דעד השתא לא הוי מוקי לה לענין מקואות מוקי לה דוקא כרי' יהודה אבל
לרבנן לא הוי חיבור צנופת להטפיח ולר' יהודה נמי טופח להטפיח לא הוי חיבור אלא משום גוד אחית כההיא דאם היו רגליו נוגעות
במים דאיירי זה רבי יהודה אבל היכא דלא שייך גוד אחית כמו צקרקע שזה לא הוי טופח להטפיח חיבור אלא צניי מים נפיס
קקליפת השום וכן משמע דנפרצו זה לתוך זה על רום קקליפת השום אפי' כרי' יהודה דהוכיח שם צרישא ומה שפסקה על זה בכל שאר
הדבור פשוטו פרק שני דגיטין ואין להאריך כאן: